

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: a) Ing. A. D., b) Y. H., c) J. V., d) Ing. M. V., všichni zast. Mgr. Danem Pospíšilem, advokátem, se sídlem Sokolská tř. 21, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: TRADE HAMMER, s.r.o., se sídlem 28. října 205/45, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) až d) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2016, č. j. 22 A 126/2013 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 3. 2013 č. j. SMO/061256/13/OŽP/Bl, byla společnosti TRADE HAMMER s. r. o. (dále jen osoba zúčastněná na řízení) povolena změna povolení k nakládání s vodami, povolena stavba vodního díla a změna dokončené stavby „*Řešení odvodu a čištění odpadních vod v obci Velká Polom – ČOV pro 3200 EO*“ a bylo uloženo provedení zkušebního

provozu této stavby. Zároveň bylo rozhodnuto o námitkách podaných žalobci a) – d) tak, že tyto námitky se zamítají. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci a) – d) odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 8. 2013, č. j. MSK 75860/2013 zamítl.

[2] V žalobě podané u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobci a) – d) namítali, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Žalovaný nepřihlédl k námitkám žalobců s odůvodněním, že měly být uplatněny již v územním řízení. Podle žalobců však jejich argumentace směřovala ke způsobu provádění a užívání stavby a námitky tedy měly být v souladu s § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) zohledněny. Žalobkyně a) přitom nabyla vlastnické právo k nemovitostem až po skončení územního řízení a ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona se na ni tedy nemůže vztahovat. S ohledem na to se správní orgány měly jejími námitkami zabývat ve stavebním řízení. Správní orgány dále chybně vyhodnotily otázku ochranného pásma ochrany prostředí mezi stavbou čistírny odpadních vod (dále jen ČOV) a obytnou zástavbou v lokalitě Mlýnek, kde se nacházejí nemovitosti vlastněné žalobci. S odkazem na akustické posudky žalobci také poukázali na překračování hlukových limitů z provozu osobní silniční dopravy v souvislosti s plánovaným rozvojem lokality, což nasvědčuje rovněž překračování hlukových limitů v souvislosti s výstavbou a provozem ČOV.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 17. 2. 2016, č. j. 22 A 126/2013 – 47, žalobu zamítl. Krajský soud konstatoval, že správní orgán prvního stupně se podrobně vypořádal se všemi námitkami žalobců a není vadou řízení, pokud se žalovaný s jeho závěry ztotožnil, aniž by v odůvodnění svého rozhodnutí závěry obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozsáhle opakoval. Krajský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně a) měla možnost zvážit všechny okolnosti související s pořízením nemovitosti v dané lokalitě a bylo by v rozporu s principem právní jistoty všech účastníků, pokud by bylo možné „otvírat“ již uzavřená řízení z důvodu změny vlastníka nemovitosti. K námitce týkající se ochranných pásem krajský soud uvedl, že se jedná o námitku náležící do územního řízení. Rovněž námitka zvýšeného hluku v souvislosti s provozem stavby s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011 č. j. 1 As 133/2011 – 127, svým předmětem náleží do územního řízení. Ačkoliv námitka zvýšeného dopravního provozu při realizaci stavby je námitkou náležící svým předmětem do stavebního řízení, krajský soud ji s ohledem na její neurčitost neshledal důvodnou.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobci a) – d) (dále též „stěžovatelé“) brojí kasační stížností, v níž namítají důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d), a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelé v první řadě namítají, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d), jelikož krajský

pokračování

soud v odůvodnění namísto poskytnutí své vlastní argumentace stručně odkazuje na argumentaci správních orgánů.

[6] Krajský soud podle stěžovatelů dále pochybil, pokud shodně se správními orgány shledal, že námitky stěžovatelů vznesené v řízení před správním orgánem prvního stupně svým předmětem náležely do územního řízení. Stěžovatelé argumentují, že jejich námitky se vztahovaly ke způsobu provádění a užívání stavby a jednoznačně tedy mohly být zohledněny ve stavebním řízení. Podle stěžovatelů nelze jejich námitky označit za nepřípustné kvůli tomu, že je mohli uplatnit již v územním řízení, jelikož od skončení územního řízení do zahájení stavebního řízení může dojít k výrazným změnám v charakteru navrhované stavby, způsobu jejího provádění a užívání. Účastníkům řízení tak musí být dáno právo reagovat na tyto změny. Správní orgány by měly dbát především na ochranu zdraví obyvatel a měly by tak kdykoliv v průběhu územního či stavebního řízení zkoumat, zda posuzovaný záměr neodporuje tomuto chráněnému zájmu.

[7] Stěžovatelé rovněž upozorňují na specifické postavení žalobkyně a), která nabyla vlastnické právo k nemovitosti v dotčené oblasti až po skončení územního řízení. Nemělo by tedy na ni dopadat ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona a měla by být oprávněna vznést ve stavebním řízení všechny námitky. Závěr žalovaného potvrzený také v napadeném rozsudku krajského soudu, podle kterého žalobkyně a) nabyla nemovitost až po vydání územního rozhodnutí, tj. „*nabyla majetek s tímto rozhodnutím*“, je podle stěžovatelů scestný. Žalobkyně a) nabyla vlastnické právo k nemovitosti na základě kupní smlouvy bez jakékoliv znalosti vedených územních řízení, stavebních řízení, či jiných řízení v dané lokalitě. Dle názoru stěžovatelů nelze spravedlivě po zájemci o koupi nemovitosti požadovat, aby měl informace o veškerých správních řízeních, která v dané lokalitě probíhají, popř. již proběhla.

[8] Správní orgány a krajský soud se podle stěžovatelů také nesprávně vypořádaly s otázkou ochranných pásem ČOV. Stěžovatelé namítají, že podle technických norem ČSN 75 6401 a TNV 75 6011 by mělo být pro ČOV stanoveno pásmo ochrany prostředí podle konkrétní technologie ČOV a její velikosti vyjádřené v EO (počtu ekvivalentních obyvatel). Je tedy povinností správních orgánů se touto problematikou zabývat. Krajský soud však ve shodě se správními orgány konstatoval, že jde o otázku spadající do územního řízení. Stěžovatelé poukazují na skutečnost, že jak správní orgány, tak krajský soud se zabývaly ochrannými pásmy pouze ve vztahu k ochraně vodního díla. Podstatou námitky stěžovatelů je však ochranné pásmo prostřední kolem kanalizačních zařízení stanovené normou TNV 75 6011, která je skrze odkaz v normě ČSN 75 6401 závazná.

[9] Předmětem námitky stěžovatelů je nakonec také překročení hlukových limitů v souvislosti s užíváním a realizací předmětné ČOV. Stěžovatelé správním orgánům předložili akustický posudek pro lokalitu Mlýnek z roku 2011, podle kterého hluk z provozu osobní silniční dopravy v obytném souboru Velká Polom překračuje hlukové limity v dané oblasti. Pokud již při běžné osobní dopravě dochází k překračování hlukových limitů, při stavbě a obsluze ČOV budou tyto limity překročeny ještě výrazněji. K této skutečnosti měly správní orgány povinnost přihlídnout. Krajský soud však potvrdil závěr správních orgánů, že se nejedná o námitku náležící do stavebního řízení.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Žalovaný považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů za nedůvodnou. Odkazuje přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 Azs 105/2015 – 38, podle kterého nelze považovat za vadu, pokud soud při svých úvahách odkáže na závěry vyslovené v rozhodnutí žalovaného. Další námitky stěžovatelů obsažené v kasační stížnosti již byly podrobně vypořádány v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se kterým se žalovaný i krajský soud ztotožnili. Jedná se zejména o námitky, které mohli stěžovatelé uplatnit již v územním řízení, a které jsou proto ve stavebním řízení nepřipustné. Nejvyšší správní soud by měl tedy kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[11] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou stěžovatelé spatřují v tom, že krajský soud se s jejich námitkami vypořádal stručně a namísto poskytnutí vlastní argumentace se ztotožnil s argumentací správních orgánů.

[15] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů oproti tomu nelze považovat, pokud soud při svých úvahách odkáže na závěry žalovaného vyslovené v jeho rozhodnutí, jestliže se žalovaný řádně a přesvědčivě vypořádal se všemi skutečnostmi: *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a*

pokračování

nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130).

[16] Soudy rovněž nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108).

[17] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů tedy nelze shledat pouze proto, že odůvodnění rozsudku je stručné a odkazuje na rozhodnutí správních orgánů. V posuzovaném případě se krajský soud vyjádřil ke všem okruhům námitek obsaženým v žalobě, přičemž je zřejmé, jakými úvahami se při jejich vypořádání řídil. Pokud byly námitky stěžovatelů vyhodnoceny jako námitky, k nimž nelze ve stavebním řízení s ohledem na ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet, je zcela logické, že se krajský soud podstatou těchto námitek blíže nezabýval. Rovněž nelze pochybení spatřovat v tom, že při vypořádání námitek shodných s těmi, které stěžovatelé vznesli v řízení před správními orgány, krajský soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů proto není důvodná.

[18] Stěžovatelé dále v obecné rovině namítají přípustnost jimi vznesených námitek ve stavebním řízení s ohledem na to, že námitky se týkají užívání a provádění stavby, a na skutečnost, že mezi územním a stavebním řízením může docházet k výrazným změnám v charakteru navrhované stavby. Žalobkyně a) nadto měla mít podle stěžovatelů právo uplatnit ve stavebním řízení všechny námitky, jelikož nebyla účastníkem řízení stavebního. Žalovaný však veškeré námitky považoval za nepřípustné, jelikož mohly být uplatněny již v územním řízení.

[19] Nejvyšší správní soud považuje za podstatné předeslat, že stavební řízení není pokračováním územního řízení. Předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, které se v nich řeší, je odlišný. Důsledkem této odlišnosti je zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení v § 114 odst. 1 a 2 stavebního zákona, podle něhož „účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.“, a podle kterého „k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.“.

[20] Otázkou věcné koncentrace námitek, které podle citované zákonné úpravy mohou být uplatněny ve stavebním řízení, se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 - 127, „z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81, www.nssoud.cz). Je tedy zřejmé, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězíci se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, www.nssoud.cz).“

[21] Námitky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze tedy uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení navazujícím (tj. v daném případě v řízení stavebním, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 4 As 7/2013 - 30). Mezi takové námitky nepochybně patří umístění stavby do území a vymezení její vzdálenosti od sousedních nemovitostí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 2 As 69/2010 - 122: „stavební úřad se přitom nebude zabývat námitkami nad jejich zákonem stanovený rozsah, stejně tak, v souladu se zásadou koncentrace řízení, nebude přihlížet k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území (§ 114 odst. 2 stavebního zákona); mezi takové námitky přitom jistě patří i námitky týkající se podmínek pro umístění navrhované stavby na pozemku, její výšky či odstupu od hranic sousedních pozemků. Pokud tedy stěžovatelé namítají nerespektování minimální odstupové vzdálenosti 2 m od společné hranice pozemku, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že tato námitka měla být uplatněna v územním řízení (které v projednávané věci proběhlo); při přezkumu řízení o dodatečném povolení stavby se jí proto nelze zabývat.“

[22] Ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona je přitom třeba vykládat tak, že neumožňuje uplatnění námitek, které již byly správními orgány posuzovány v územním řízení, ale zároveň také námitek, které kvůli svému předmětu mohly a měly být vzneseny v územním řízení. Skutečnost, že žalobkyně a) osobně se neměla možnost účastnit územního řízení, nemůže mít vliv na předmět námitek, které mohou být uplatněny v řízení stavebním. Správní orgán vedoucí stavební řízení nemá pravomoc vyhovět námitkám, které svým předmětem spadají do řízení územního, v němž právní předchůdce stěžovatelky a) tyto námitky neuplatnil. Nelze také přisvědčit argumentu stěžovatelů, že mezi územním řízením a stavebním řízením může docházet ke změnám charakteru či

pokračování

provádění a užívání stavby, která je předmětem řízení. Předmětem stavebního řízení je posouzení předložené projektové dokumentace zpracované podle podmínek určených v územním rozhodnutí. V průběhu stavebního řízení však nemůže docházet ke změně podmínek, které byly tímto rozhodnutím určeny. Pokud by k takovým změnám došlo nebo by projektová dokumentace podmínkám stanoveným v územním řízení neodpovídala, tyto skutečnosti by předmětem námitek ve stavebním řízení být mohly. Stěžovatelé však v posuzovaném případě žádné takové námitky nevznесли.

[23] K obecné námitce stěžovatelů, že žalovaný považoval všechny jejich námitky za nepřipustné vzhledem k tomu, že měly být uplatněny již v územním řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu: „[z]e správních spisů soud zjistil, že žalobci podali rozsáhlé odvolací námitky v naprosto totožném znění jako námitky, které prezentovali již v průběhu řízení správnímu orgánu 1. stupně. Prvostupňový správní orgán se s každou z těchto námitek velice pečlivě a konkrétně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 25 až 38. Vždy přitom uvedl, zda a kterou část námitky považuje za námitku směřující do územního řízení (a tudíž se jí nebude více zabývat), a kterou část případně považuje za relevantní a tu vypořádal věcně. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela ztotožnil se závěry správního orgánu 1. stupně. Není tedy pravdou, že by veškeré námitky žalobců byly označeny za nepřipustné.“ S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Námitka tedy není důvodná.

[24] Stěžovatelé dále namítali, že správní orgány se nesprávně vypořádaly s otázkou ochranného pásma ČOV ve vztahu k okolnímu prostředí, které je určeno technickými normami ČSN 75 6401 a TNV 75 6011. Nejvyšší správní soud konstatuje, že i přes určité nedostatky ve vypořádání této otázky správními orgány nemohl tuto námitku považovat za důvodnou. Norma ČSN 75 6401 platí pro navrhování čistíren odpadních vod, kde velikost zdroje celkového znečištění je vyjádřena ekvivalentním počtem obyvatel (EO) větším než 500. Závaznost této normy vyplývá z odkazu v ustanovení § 17 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu (k závaznosti technických norem viz nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. Pl. ÚS 40/08). Norma ČSN 75 6401 přitom v bodě 6.10 dále odkazuje na normu TNV 75 6011, která v bodě 5.1.3. stanoví pásmo ochrany prostředí mezi čistírnou odpadních vod a zástavbou v závislosti na velikosti a technickém provedení čistírny. Ačkoliv lze tedy shledat závaznost uvedených norem pro navrhování čistíren odpadních vod, rozhodnutí o ochranném pásmu podle § 83 odst. 2 stavebního zákona se vydává zpravidla současně při rozhodování o umístění stavby podle § 79 až 81 stavebního zákona, případně v samostatném územním řízení. Rozhodnutí o ochranném pásmu však nemůže být vydáno v rámci řízení stavebního, jelikož stanovení ochranného pásma podmiňuje umístění stavby do území. Správní orgány i krajský soud proto postupovaly správně, pokud tuto námitku vyhodnotily jako nepřipustnou.

[25] Poslední okruh námitek stěžovatelů se vztahoval k možnému překračování hlukových limitů v průběhu provozu a realizace stavby ČOV, resp. nepřipustnosti stavby ČOV z tohoto důvodu. Pokud jde o námitku nemožnosti realizace ČOV pro hrozící překračování hlukových limitů v důsledku provozu dokončené stavby, Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem shledal, že jde o námitku, která svým předmětem náleží do územního řízení. Jak již Nejvyšší správní soud shledal výše, stavební záměr se posuzuje

z hlediska jeho zasazení do území a uzpůsobení veřejným zájmům v územním řízení. Dopravní obslužnost stavby je podmíněna jejím umístěním do území a také, druhem, účelem a základními parametry stavby, které jsou předmětem posouzení v územním řízení. Ke stejnému závěru dospěl v obdobné věci Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 – 127: *„Ve stavebním řízení tedy není možné opětovně hodnotit dopady provozu povolené stavby na změnu života rodin v dané obci, zhoršení kvality životního prostředí a na zvýšení nebezpečí způsobeného zvýšeným provozem na předmětné komunikaci. (...) Lze tedy konstatovat, že ve vztahu k námitkám týkajícím se zhoršení životního prostředí v důsledku provozu povolené stavby, krajský soud správně uzavřel, že takové námitky nelze posuzovat v řízení o povolení stavby, neboť svým obsahem spadají do řízení územního. Bylo-li pro daný záměr vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, nelze již takto formulované námitky s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona v řízení o povolení stavby zohlednit.“* Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelé se nedomáhali stanovení podmínek pro provoz stavby, což by mohlo být předmětem posouzení ve stavebním řízení (srov. § 115 odst. 1 věta první stavebního zákona). Namísto toho brojili proti samotnému záměru vybudovat (resp. rozšířit) v dané lokalitě ČOV, což představuje otázku, o níž bylo závazně rozhodnuto v předchozí fázi povoloovacího procesu, tj. v územním řízení. Tato námitka proto není důvodná.

[26] Námitka překračování hlukových limitů v průběhu realizace stavby oproti tomu svým předmětem do řízení stavebního v zásadě náleží. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 15. 12. 2011: *„Je nepochybné, že otázka zvýšení provozu na předmětné komunikaci v průběhu stavby, spadá pod způsob provádění stavby, proto mohla být ve stavebním řízení relevantní.“* Tomu odpovídá i skutečnost, že správní orgán prvního stupně se provozem vozidel stavby zabýval v podmínkách rozhodnutí ze dne 5. 3. 2013. Na druhou stranu nelze vykládat „podmínky pro provedení stavby“ dle § 115 odst. 1 stavebního zákona tak široce, že by snad mělo být opětovně zkoumáno, zda stavbu, tak jak byla umístěna územním rozhodnutím, vůbec lze provést. Takovými podmínkami není možno rozumět uložení povinnosti vybudovat zcela novou komunikaci, která by zcela odlišným způsobem řešila napojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu, jak se domáhali stěžovatelé. Tato otázka je totiž rovněž závazně řešena v územním řízení (srov. § 79 odst. 1 stavebního zákona).

[27] Předmětem námitky stěžovatelů vznesené v řízení před správním orgánem prvního stupně byl argument, že je *„nepřípustné zvyšovat hlukovou zátěž obyvatel bydlících v přilehlé zástavbě rodinných domů, byť jen přechodně, kdy již dnes dochází k překračování hygienických limitů hluku.“* Stěžovatelé na podporu svého tvrzení předložili správnímu orgánu prvního stupně akustický posudek z roku 2011, který měl dokládat překročení hygienických limitů hluku v předmětné lokalitě v důsledku osobní dopravy. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí shledal, že dopravní obslužnost (příjezd na stavbu) je předmětem územního řízení a nikoliv řízení stavebního. Dále konstatoval, že v předmětném řízení bylo doloženo závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje obsahující podmínky, které byly převzaty do podmínek rozhodnutí. Námitku proto zamítl.

[28] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že akustický posudek se nezabývá vlivem stavby a provozu plánované ČOV a pouze hodnotí hlukovou zátěž v rámci obytného

pokračování

souboru ve čtyřech fázích jeho plánovaného rozvoje, a není tedy pro předmětné správní řízení relevantní. Žalovaný odkázal na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje, které akceptovalo hlukovou studii předloženou stavebníkem, která se související dopravou nezabývá, jelikož vzhledem k již stávající ČOV o nižší kapacitě nedojde k zásadním změnám v její obslužnosti oproti současnému stavu. Krajský soud potom v napadeném rozsudku konstatoval, že „*provoz vozidel stavby byl řešen podmínkami č. 20 a 23 rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, a žalobci se v žalobě věnovali konkrétně pouze hluku při provozu dokončené stavby, zatímco k tomu, jak správní orgány řešily otázku hluku při stavbě samotné, žalobci nic konkrétního nenamítli.*“

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, jádro námitek stěžovatelů uplatněných v řízení před správními orgány se týkalo stěžovateli dovozované nepřipustnosti povolení záměru tak, jak byl umístěn pravomocným územním rozhodnutím, včetně napojení na stávající dopravní infrastrukturu, z důvodu nadměrné hlukové zátěže spojené s provozem ČOV (zejm. průjezdy fekálních vozů) a tomu logicky odpovídal i způsob vypořádání těchto námitek v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s výše citovaným závěrem krajského soudu. Při realizaci staveb je třeba počítat s určitou dočasně zvýšenou zátěží životního prostředí včetně zvýšení hladiny hluku. V posuzovaném případě je z podkladů ve správním spisu zřejmé, že ČOV je dostupná pouze prostřednictvím pozemních komunikací v přilehlé obytné zástavbě. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s ohledem na tuto skutečnost obsahuje podmínky č. 20 a 23, podle nichž má stavební činnost při realizaci stavby probíhat pouze v době denní a při provádění prací budou hluk a prašnost sníženy na nejnižší možnou míru s podmínkou, že nesmí dojít ke zhoršení životního prostředí. Stěžovatelé ve vznesených námitkách přitom nenamítali žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly přijetí dalších opatření. S přihlédnutím k těmto okolnostem Nejvyšší správní soud shledal, že postupem správních orgánů při vypořádání námítky zvýšení hluku v průběhu realizace stavby nedošlo k takovým pochybením, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí. Ani tato námitka proto není důvodná.

[30] Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že se seznámil s akustickým posudkem Zdravotního ústavu Ostrava z června 2011, jehož se stěžovatelé dovolávají a který je založen ve správním spisu. Z tohoto posudku vyplývá, že v hodnocené lokalitě nebyla dosud realizována žádná měření hlukové zátěže (str. 5), jedná se tedy pouze o výpočet zátěže ve čtyřech variantách, z toho varianta 1 představuje stávající stav, varianta 2 stav v případě realizace již povolených staveb a varianta 3 a 4 představuje výhled v případě hypotetické realizace dalších etap obytné zástavby, které však dosud nebyly povoleny. Lokalita, v níž mají nemovitosti stěžovatelé a) až d) vůbec není zahrnuta do hodnocených oblastí 1 a 2. Nejblíže položené body modelované hlukové zátěže představují VB 12 (u domu čp. 567) a VB 11 (u domu čp. 548), přičemž tyto body jsou umístěny v blízkosti křižovatky, kde lze předpokládat podstatně větší dopravní zátěž než u nemovitostí stěžovatelů, které jsou umístěny na samém konci slepých komunikací. U bodů VB 11 a VB 12 přitom překračování hlukových limitů navzdory tvrzení stěžovatelů není indikováno ani v případě varianty 1 (stávající stav) ani v případě varianty 2 (stav v případě plné realizace veškeré povolené výstavby), srov. tabulku na str. 12 posudku. Tím spíše z posudku nevyplývá překračování hlukových limitů u nemovitostí navrhovatelů, kde z povahy věci musí být intenzita dopravy mnohem nižší.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny námitky uplatněné stěžovateli. Kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[32] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemají. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení rovněž právo na náhradu nákladů řízení zásadně nenáleží (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), přičemž ze spisu nevyplývá, že by jí jakékoli uplatnitelné náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly. Proto ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu